Geen antwoord.

Als ze een heele poos stil en zwijgend bij de kachel gezeten had, werden de schokken allengs minder en minder. Star stond haar gezicht, stijf waren haar oogappels gericht naar een punt in de kamer, waar niets te zien was. Ineens brak ze in wild gesnik uit, en wij verschrikten mateloos van zoo'n woeste luidruchtige droefenis bij een vrouw als Mien was. We trachtten haar te kalmeeren, maar onbedaarlijk bleef ze doorsnikken. Eindelijk begon ze te spreken. Het was nu zóó hooggeloopen, vertelde ze, dat ze het niet meer met haar man uithouden kon. Den laatsten tijd ging het van kwaad tot erger. Geen woord, geen beweging, geen handeling van haar of het werd verkeerd, boosaardig verkeerd door hem uitgelegd. Er was niet meer met hem te leven. Al jaren geleden was het in haar opgekomen, dat ze van hem weg moest gaan, dat ze den man verlaten moest, die het beste, dat in haar was, vertrapt en gehoond had, den man, die geen gelegenheid verzuimde om haar te grieven, — te grieven zooals alleen hij dat kon... In het begin durfde ze niet doordenken op den vreeselijken inval, maar gaandeweg, gaandeweg dorst ze zich ereen beetje meer gemeenzaam mee te maken, en allengs, allengs, naarmate zijn gedrag tegenover haar verergerde, wies haar moed. Ze zou die hel van haar huwelijksleven ontvluchten. En ze maakte plannen op plannen, maar zoodra er iets te handelen was, aarzelde ze. En door de jaren henen, ging ze meer en meer gelooven dat ze nooit de kracht zou hebben om zich uit haar ellende, hoe diep ze daar ook in weggezonken was, nog ééns te verlossen.

En nóg was ze misschien blijven aarzelen, als er dien avond niet het ergste gebeurd was: hij had haar geslagen, een harden gemeenen klap in haar gezicht had hij haar gegeven. En ze wendde nu haar wang, die aldoor in de schaduw geweest was naar het licht; een groote roode vlak onder het jukbeen werd zichtbaar. Ze bracht haar hand eens naar die plek, als had het spreken erover weer de pijn fel doen opgloeien, en vast en moedig was nu de gelaatsuitdrukking geworden van dit vrouwtje, dat haar heele leven zich had laten wegduwen en plagen; het was of ze door het leed gehard was eindelijk tot een krachtige, trotsche persoonlijkheid, en vastbesloten klonk het van haar lippen: Het is nu genoeg geweest. Ik ga nooit meer bij hem terug.

We waren verbaasd, mijn vrouw en ik beiden, van de uitwerking, die de lage daad van dien man op dit eens in den grond zoo deemoedige volgzame menschje gehad scheen te hebben. Beiden zagen wij, dat er aan haar wil geen verwikken of verwegen meer zou zijn. We maakten de logeerkamer voor haar gereed. Den volgenden dag zou ik dan wel de eerste noodige stappen voor haar scheiding gaan doen. Toen ze naar bed ging kuste ze mijn vrouw hartstochtelijk, en mij drukte ze vast de hand, terwijl ze, als in een snikkende verrukking zei: „Dank je, dank je, lieve vrienden, dat jelui me helpt om me uit die hel te verlossen."

Begrijpen jelui, vrinden, hoe het me aangreep, toen ik den volgenden morgen gewekt werd door het toeslaan van de straatdeur en zoo gauw mogelijk naar een venster geloopen, Mien in volle vaart den straatweg afhollen zag in de richting van haar huis? Ik riep haar, maar ze hoorde niets; zonder omzien, en in een voor een vrouw van haar leeftijd dolle vaart, rende ze voort. Ik ging naar binnen, en keek op de klok hoe laat het was. Half zes. En ik begreep, dat ze zoo hard liep om bijtijds thuis te komen, en nog juist klaar te kunnen zijn met zijn koffie en boterhammen als hij van de courant thuiskwam.

Zoo heeft hij nooit iets van haar afwezigheid dien nacht bemerkt. Hun leven is weer voortgegaan in de oude sleur van plagen en misverstaan, tot hij eindelijk, zooals jelui weet, vóór een maand gestorven is. Jelui gelooft niet, dat ze bedroefd was om zijn dood, zeggen jullie; dat haar huilen bij de begrafenis maar aanstellerij, — maar komedie was, zooals jullie, zoo goed als haar man, altijd alles wat Mien deed, komedie hebt genoemd. Zij was nu eenmaal de komediante. Maar ik, die dien laatsten tijd haar bijna dagelijks zag, weet beter. Of was het komedie, dat ze na zijn dood zoo heelemaal van streek was, dat ze nauwelijks meer at of dronk, en zich altijd als ik haar bezocht (om de loopende zaken van haar man af te doen, kwam ik er den eersten tijd na zijn dood heel veel,) — dat ze zich dan altijd over de leegte en eenzaamheid beklaagde, de „nooit te vullen eenzaamheid, die haar man had achtergelaten." (Zóó zei ze het). Ze kwijnde, ze had buien van zoo doffe neerslachtigheid, dat ik wel eens voor haar verstand vreesde. En, het zal je ongeloofelijk voorkomen, maar ze zinspeelde erop, dat ze nu ook een eind aan haar leven maken ging.

Zonderling, zonderling, maar het leek of ze nu elk stuur in haar bestaan had verloren, of ze niet voort kon leven zonder den man, die haar niet dan geplaagd en geslagen had, maar dien zij had bemind en aangehangen met haar trouwe vrouwenziel tot het uiterste.... Tot het uiterste, want wat ook ik niet mogelijk geacht had, is gebeurd. De oorzaak van haar dood was geen natuurlijke. Ze hebben haar vanmorgen verstikt in haar bed gevonden. De gaskraan in de slaapkamer stond open. Daar lag het arme, goede wezentje met haar versteende gezichtje, een trek van teederheid was om den wat openwijkenden mond; in de plooien onder de oogen lagen twee groote tranen.

De „komediante" zou haar man gezegd hebben, als hij het had bijgewoond. En jullie denkt er ook zoo over, niet waar, mijn vrienden? — Of... of vinden jullie toch deze komedie misschien wat tè ver gedreven?

EEN TENTOONSTELLING VAN ACTUEEL BELANG IN HET VEILIGHEIDSMUSEUM TE AMSTERDAM.

Door Mej. C. Hoek, leerares aan de Nieuwe Huishoudschool te Amsterdam, werd ten behoeve van het Veiligheidsmuseum aldaar, dat ook aan de hygiëne van het arbeidersgezin is gewijd, een collectie spaar-kookinrichtingen bijeengebracht, welke in deze tijden van brandstofschaarschte voor tal van huisvrouwen een ware uitkomst is. Ruim 3500 personen zijn hier in Augustus geweest. Zij werden voorgelicht door de echtgenoote van den eersten suppoost, die, sedert de rantsoeneering van het gas, noodgedwongen tot het gebruik ervan overgegaan, thans uit eigen ervaring het voordeel en.... gemak van deze hulpmiddelen aan andere huisvrouwen mededeelt. — De foto stelt voor: A. Hooikist, met behulp van een krantenvoering weder goed functionneerend gemaakt. B. Vetkuip, gevoerd met een met houtwol of grof zaagsel gevuld kussen. C. Emmer. D. Kookzak. E. Hoededoos; alle met kranten gevoerd. De wijze waarop zoo'n krantenvoering wordt gemaakt, wordt in 3 phasen van bewerking aan den bezoeker vertoond. 1 De band van gefrommelde en weer glad gestreken, dubbel gevouwen en inelkaar gelegde kranten. 2. De tot een ring opgerolde band, die in een emmer, zak, doos of kist moet worden geplaatst. 3. Het kussentje van krantenpapier, dat als bodem in den ring wordt gelegd. F. Monsters eetwaar in deze toestellen gaar gemaakt: bouillon van beenderen, ossenlappen, sperzie- en snijboonen, bieten, aardappelen en rijst, met tijdsopgave en temperatuur, waarmede ze uit de stoof werden genomen. Worden op deze wijze door voorbeeld en uitlegging de bezoekers van raad gediend, een kosteloos verstrekt vlugschriftje verschaft hun de noodige gegevens om thuis het geziene in toepassing te brengen. Het museum is kosteloos toegankelijk, en geopend alle werkdagen (behalve Woensdag van 10—4), den 1en en 3en Zondag van elke maand van 1—4 en tot nader aankondiging ook Woensdagavond van 7—9.

De Vader van Kemlof.

'n Russisch : Verhaal :

Genoeglijk zaten we bijeenen; en rookten en praatten. Het gesprek kwam over jeugdherinneringen, en vooral over de verhouding, waarin we als knaap tot onzen vader gestaan hadden, — of deze streng was geweest, of inschikkelijk, hoe hij zich gedragen had bij ons ouderworden, en dies meer, en zoo gaandeweg had de een voor, de ander na, het zijne uit zijn jeugd en in later leeftijd daaromtrent verhaald. Alleen Kemlof, de ingenieur, liet zich heel niet over dat onderwerp uit. Nieuwsgierig geworden door zijn stilzwijgendheid, animeerden wij hem, ons ook eens wat omtrent zijn vader te verhalen, en met een somber, diepzinnig gezicht begon hij:

„Ik heb mijn vader eigenlijk niet gekend... of eigenlijk .... ja, het is heel vaag wat ik me ervan herinner. Het was in Petrograd. Ik zal zoo ongeveer twaalf jaar geweest zijn, toen op een ochtend de goede pope, mijn opvoeder, bij wien ik van kind af aan in huis had gewoond, mijn kamer binnentrad, en daarbij een zeer gewichtig gezicht zette.

„Jonkman," zei hij, — „luister eens. Ga je keurig opknappen. Je beste, allerbeste kostuum."

Ik was verbaasd om dit bevel, en vroeg nederig wat er gaande was.

Zijn oogballen glansden. — „Deze dag is van groote beteekenis voor je heele leven," verklaarde hij plechtig, — „je zult vandaag voor het eerst je vader gaan zien en begroeten."

Bij dat bericht werd ik lijkbleek van ontroering. Een zachte kreet van schrik klonk uit de keel van den pope; hij ondersteunde mij, want ik viel bijna flauw.

Tot op dat oogenblik had ik aldoor in de meening verkeerd, dat ik een wees was, en daar hoorde ik zoo plotseling, dat ook ik een vader had, even-goed als Sergius, mijn vriend; die had een vader, die hem, nu ja, wel eens slaag, maar toch ook eens een horloge gegeven had.

„Om 's Hemels wil," lieve jongen," jammerde de pope, „om 's Hemels wil, houd je goed. O, o, hoevele jaren bid ik reeds om dit groote geluk voor je, en eindelijk is mijn gebed verhoord. O, o, o. En voel je je al wat beter? Kom, kom, flink zijn."

Ik drukte hem diep ontroerd de magere hand.

„Kom, haast je nu met je aan te kleeden," smeekte hij, „een oogenblik te laat komen zou alles bederven. Ik heb verklaard, dat je zoo flink, zoo ordelijk, zoo braaf, zoo ijverig en zoo stipt in het gehoorzamen bent als geen andere jongen."

Ik kleedde me bevend aan. En wij vertrokken.

Wij doorkruisten een reeks van straten, die ik nog nooit had gezien. De oude pope mompelde aldoor woorden, die ik wel niet begreep, maar waarvan ik den plechtigen zin